

mák Janó haza nem jön. Az ő sebéit is össze kellett varrni, bár azt mondják, nagy szerencse, hogy verőeret nem talált a kés.

A Lina aztán három évig volt a zárt osztályon, aztán hazaengedték, de akkor már nagyon ki lett cserélve. Igen magába forduló lett, a házat tisztára elhanyagolja, úgy néz ki, mintha nem is lakna benne senki, de ha rendszeren szedi az orvosságait, el lehet vele beszélgetni szépen.

Mikor bevitték, eleinte tisztára vad volt, a Csermák Janót a közelébe nem engedte. Ha csak meglátta, azt kezdte mondogatni, hogy: „Fém volt, fém volt, nekem ne mondja senki se, láttam, ahogy szikrázott!” Ha meg igen sok inekciót adtak be neki, akkor meg csak ült, csorgott neki a nyála, a gyermekeket be sem eresztették hozzá.

A Csermák Janó egy jó darabig hűséges maradt hozzá, aztán visszaköltözött a szülővárosába, már meg nem mondom, honnan való volt. Az anyja nevelte egy ideig a gyermekeket, aztán végül elvált a Kicsi András Linától, és megházasodott újra egy városi asszonnyal, két gyermekük is lett. Az Ági Simon Pali mesélte, hogy találkozott velük valami forgatagban direkt Pesten.

Vörös István

A GYÁSZSZALAGOT SE

Belógatni, mint kabátot,
a haldoklókat a kórházba.
Behallatszik az utcáról
a harangszó, néha benéz
egy nővér. Takaró alá bújunk,
mint akik szégyellik, hogy nem

szorulnak már senkire, csak
mindenkire. Savósárga szakáll,
savósárga arc. Mint a két napja
pohárba töltött ásványvíz:
nem marad buborék bennünk.
Hol vannak a testvérek,

a nagybácsik, a jajgató ismerősök,
hol van a beszélgetés két
sírás között a kórházi
folyosón? Segíthetnénk egymásnak
a teher viselésében, de nem
bírnak el a gyászszalagot se.

NEVETSÉGES NAPOK SZABÓSÁGA

A fekete és kék szövet helyett,
amiből általában dolgozunk,
most riktívörös kerül a
kezünkbe. Ahogy vágjuk,
ollónkban a naplemente
tükröződik. Aztán egy lila

hajnal kordbársonya. Akik
30 éve barátok, most vadul
egymás ellen fordulnak egy
kórházi folyosón. És a tapintatos
önkorlátozás szitkozódásba csap át.
Emlékek és kilátások ütköznek.

Fehér szabászkkrétával rajzolunk
a szövetre túl bőnek vagy
túl szűknek ígérkező ruhát.
Próbára nincs szükség. Az élet
elsőre is sikerül. A halálnak
többször szokás nekifutni.

PAPRIKÁS TEJFÖL

Pont most egy napja,
hogyan meghalt az apám.
Van még öt perc.
100 lélegzetvétel.
Mire elég annyi idő?
Az utolsó 5 percben

mihez lehet fogni?
Legjobb átaludni az
utolsó reggelt. Tegnap
még a harangszó délből.
Egy hete súlyos étvágytalanság.
Két hete vendégeskedő

unokák. 3 hete kirándulás
Nagymarosra. Víztelenítés.
Naspolyaszedés. De a Mátyás
királyban már nem ízlett
a túróscsusza. A tejfölt
előre beszórták paprikával.

Tomaji Attila

ZEBEGÉNYI ELÉGIÁK 1–3.

Szonjának

1

A városba mégy, hová napi gondod ránt:
víz színén a víz, úszol az emberek közt –
Arcukba tekintened annyi közönnyel telít,
hogy csak állsz egykedvűn s tehetetlen
a templomsárga falú házak mélykék árnyékában,
vagy leülsz egy kocsmá kertjében,
hol csavart törzsű fák
isszák fel a tél kristályitalát,
s rendelsz: borodat töltöd a decis pohárba,
s ránézel a hullámok vájta partra,
a fakadó, felhabzó dunafákra:
akárha először látnád őket,
oly kezdetlen, ok nélküli s céltalan,
oly tökéletesen s kimondhatatlanul boldog,
amit látsz!

Megrémít ez a könnyörtelen egyszerűség.

Hátadat a faragott köveknek vetve, pihensz
a permanens pusztulásban, partszélre dobva,
nem múló sebként a táj tajtékos testén –
Mégis: jobb így, mint majdan
a föld súlya alatt,
a halál hasa alatt,
hol nem nő az ember álma már tovább –

2

Súly alatt, tövig hasadt körmökkel
 sem hódol az élet, színed előtt, hasas halál!
 Örökharmatban fürdik, halk neszek közt
 siklik az élet a hajnali kert magas fáin alatt,
 elfut a parti füvek üde zöldje mögé,
 zöldárnyék remegő, kicsi sávjaiba,
 s mielőtt a hullámokba hullna, hogy nevét
 a lány iszapból kiemeld,
 mielőtt a hullámokba halna, hogy nemét
 a nyílt víz kifakassza,
     még egyszer, utolszor, az égő napba néz –

Mi nem követjük őt. Nem nyílik út már felfelé.
 Megvakulunk, ha szemünk mégis arra néz.
 Mezőnyi vadvirág lehajtja szép, kecses fejét:
 kiszíva belőlük a por, a sárga méz.

3

Könnyű léptekkel, akárha kifosztva,
 pedig csak üresen, mert kiürült a kaptár,
 indulsz az inget váltó fák alatt, nem habozva,
 vékonyan, amily vékony a szemhatár.

Hívnak, várnak már. Hírt kaptál,
 s most sietsz, mindentől eloldozódva.
 A túlpárt vonala szalagként szalad szemed
 előtt, színe hirtelen hatalmasat lobban:
 mintha neked intene a táj iriggy istene –

Amit itt hagysz, nem mind arany,
 de ami arany, mind itt marad.
 Hiába raktad össze, hiába szedted szét,
 hiába fújta szerteszt az ég felé a szél,
 ha porba hullt,
 mint egyszer üvegtálnyi, sárga méz.
 Ennyi a múlt.
 Ennyi *lesz* a voltak voltja.
 De volt nyár is, suttogod, ha haldokolsz,
 szóhalász, te, szavak ócskása, bolondja.

S *addig*? Magadat a táj burkából
 könyörtelen kibontod.
 Felfakadsz. Kiszakadsz. Keveredsz.
 Mintha közelednél valami felé,

bár régen s mélyen benne élsz.
Megágyazol közelében,
megágyazol fekete tükrében.
Arcod csukott könyvként lebeg
mérhetetlen s hideg medrében – – –

Babiczky Tibor

EUNOCTIN

Még zümmög a kertben a nyáribogár
de a fában szétfut az ősz
a szív de kopasz ma a vágy de kopár
elszunnyad minden iromba

s már alszik a sörmaradék a pohár
fenekén és alszik a tévé
és ma a szépszavu Pataricza Eszter
is alszik hallgat a szinkron

és alszik az asztal a szék meg az ágy is
alszik az Excel a Word
s a tőzsdén alszik a sok sunyi részvény
aludjunk hát te is én is

mint végül elalszik a tejben az édes
pasztörizált anya-íz
mint télen alusznak a medvemamák
oly lassú szívdobogással

DALMÁT TÖREDÉK

...Úgy élünk ahogyan a könnyű hajó megy
A síma vizen vagy a nyári viharban
S nem látjuk hogy a mélyben
Mennyi ezüstszinü szem néz szakadatlan
Mennyi otromba test mozog
Mennyi hideg vér és ürülék

Mennyi szemét mennyi roncs
 Mennyi ismeretlen szörnyeteg vár villogó fogakkal
 A didergő mélysötétben
 ...És látom már a fehér kikötőt
 Látom a mészke házakat
 Az akvamarin ég alatt felragyogni
 Látom a sétány hosszúkás emberárnyait
 S az ágak hegyéig fölfut a nyár a fákbán
 És színes napernyőket cibál a sószagu szél

Aczél Géza

FOSZTÓ

mellé nyekeregni olyan proosztó persze a vajjások ihletet fosztó-
 képezni sem díszmenet lazán visszamozizva a léhának bizonyult
 éveket melyekből alig pergett le fél emberöltő mire kelleetlenül
 rájöttél te a világnak olcsó nyelvet öltő hogy megszállott éretlen
 kamaszból mára már megélhetési költő ritkán lebegtetett neved
 ráadásul nincs benned félelem ha lökni akarsz valamit silány
 béreden két sör között kedvetlenül is odaülsz a kényes masinához
 mivel a körülményes rutin előbb-utóbb csak áthoz némi nehezen
 értelmezhető poétikát a mának fejfájást okozva a folyamatosan
 gyérülő szakmának rohamosan csökkentve a még olvasók körét
 elvágva az értők utolsó gyönyörét melynek zaccából már ők is
 sejtik ezt a műfajt a zuhogó századok majd belerejtik egy nagy
 internek nevezett melaszba hol ez az említett precízen kidolgozott
 szakma az újjá alakított világ hideg tekintetébe belefagy s legyen
 bár e zilált költői képeknek csak fele fagy valahol a terjeszkedésben
 úgyis megállunk hisz már régen szúvas malmokban recsegve
 őrlődik a mindenség a mélység a csillagos éj és emberi bájunk
 örülhetünk ha ebből a vén barlangból egyszer még vaksin kilátunk
 az anakronizmusok rogyadozó sírdombjára mely fölött nem leng
 pára nincsen kopott nemzeti hála indok annyi ósdi félresikerült
 pántlikás nekirugaszkodásra és nincsen lebiggyesztett ajkúaktól
 ellenjáték mivel ez a különös botorkálás azzal vált szép rítussá
 egykoron hogy éterien szökkent ha a hatalom érte nyúlt s majd
 magát számolja föl kiüresedve mikor elfogy fölös teremtkedve
 és akkor már hiába ül modoros ablaküvegekbe fakult pulóverében
 a költő hiába telt el laikus testvérek között az a bizonyos emberöltő
 nem lesz már az ürge megélhetési költő rezignáltan lenyeli utolsó
 italát líráját kidobja az első szemétkosárba s holnapját úgy kezdi
 mint az a szemközi ábra ki söpörni indul a város tegnapi szemetét